

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 27 kwietnia 2023 r.

Poz. 2723

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 289/22 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 9 listopada 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący

sędzia WSA Kamila Paszowska-Wojnar
(sprawozdawca)

Sędziowie

sędzia WSA Barbara Ciołek
sędzia WSA Anetta Makowska-Hrycyk

Protokolant

specjalista Paulina Białkowska

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 9 listopada 2022 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy
na § 1 ust. II, III, V, VI, VII, VIII uchwały Rady Miejskiej w Świebodzicach
z dnia 4 czerwca 2008 r., nr XXXI/171/08
w przedmiocie regulaminu Cmentarzy Komunalnych na terenie Miasta Świebodzice

**I. stwierdza nieważność § 1 ust. II, III, V, VI; § 1 ust. VII we fragmencie:
„firmy” oraz § 1 ust. VIII zaskarżonej uchwały;**

II. w pozostałym zakresie skargę oddala.

Uzasadnienie

Skargą z dnia 7 marca 2022 r., wniesioną na podstawie art. 70 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (t.j.: Dz.U. z 2021 r., poz. 66 ze zm.) oraz art. 3 § 2 pkt 5 i art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 329 ze zm.), Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy (dalej jako: strona skarżąca) zaskarżył regulacje § 1 ust. II, III, V, VI, VII i VIII uchwały Rady Miejskiej w Świebodzicach z dnia 4 czerwca 2008 r. nr XXXI/171/08 w sprawie ustalenia regulaminu Cmentarzy Komunalnych na terenie Miasta Świebodzice.

Strona skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności powyższej uchwały w zaskarżonym zakresie, zarzucając jej regulacjom naruszenie:

1) art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1372 ze zm., dalej: „u.s.g.”) w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1947, dalej: „ustawa o cmentarzach”), poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i określenie w § 1 ust. II, III, VI, VII i VIII zaskarżonej uchwały (dalej również: ”Regulamin cmentarzy komunalnych”) podmiotu zarządzającego cmentarzami, podczas gdy uprawnienie to przysługuje organowi wykonawczemu Gminy – Burmistrzowi Miasta Świebodzice;

2) art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. poprzez przekroczenie zakresu ustawowego upoważnienia i wprowadzenie w § 1 ust. V Regulaminu cmentarzy komunalnych szeregu zakazów, które zostały stypizowane w innych przepisach rangi ustawowej;

Strona skarżąca uzasadniła wnioski i zaprezentowała swoje stanowisko.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Świebodzicach (dalej: organ, Rada Miejska) wniosła o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 137 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola taka sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 tej ustawy). Zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 329 ze zm. – określanej dalej jako p.p.s.a.).

Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Podstawą prawną zaskarżonej uchwały był art. 7 ust. 1 pkt 13 oraz art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Na wstępie należy przypomnieć, że w myśl art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego stanowią źródła prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Według art. 94 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego mogą być stanowione przez organy samorządu terytorialnego oraz organy administracji rządowej na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa także zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego. Ponadto, art. 7 Konstytucji RP wskazuje, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Z przedstawionych uregulowań wynika, że zakres i treść prawa miejscowego uwarunkowana jest normami ustalonymi w aktach wyższego rzędu. Podstawą prawną stanowienia aktów prawa miejscowego jest bowiem upoważnienie zawarte w ustawie, co przesądza o ich zależnej, w stosunku do aktów normatywnych wyższej rangi, pozycji w hierarchii źródeł prawa. Każdorazowo zatem, w akcie rangi ustawowej, musi być zawarte upoważnienie (delegacja) dla rady gminy (rady miasta) dla podjęcia aktu prawa miejscowego. Zasada ta znajduje także potwierdzenie w art. 40 ust. 1 u.s.g. Przy ocenie aktu prawa miejscowego należy mieć zatem na względzie, że akt ten

nie może naruszać nie tylko regulacji ustawy zawierającej delegację do jego ustanowienia, ale również przepisów Konstytucji RP oraz innych ustaw pozostających w pośrednim lub bezpośrednim związku z regulowaną materią. Wszelkie normy dotyczące konstytucyjnych praw i wolności człowieka zastrzeżone są wyłącznie dla ustaw i nie mogą być regulowane aktami niższego rzędu.

Ponadto, zgodnie z § 135 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2019 r., poz. 1461 ze zm. - dalej: Rozporządzenie) w uchwale i zarządzeniu zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt 1, oraz sprawy należące do zadań lub kompetencji podmiotu, o których mowa w § 134 pkt 2. W § 136 tego rozporządzenia ustanowiono wyraźny zakaz zamieszczania w uchwale i zarządzeniu przepisów prawnych niezgodnych z ustawą, na podstawie której są one wydawane, oraz innymi ustawami i ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi a także przepisów prawnych niezgodnych z rozporządzeniami, zaś § 137 zawiera czytelnie sformułowany zapis, że w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Na mocy § 143 rozporządzenia wskazane zasady znajdują zastosowanie również przy stanowieniu aktów prawa miejscowego. Odnosząc się do zarzutu podniesionego w pkt 1 skargi należy wskazać, że zgodnie z art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., stanowiącym delegację ustawową do podjęcia zaskarżonego aktu, organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Jak wynika z wypracowanych na tle omawianej problematyki poglądów judykatury, użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się. Oznacza to w konsekwencji uprawnienie rady gminy do wprowadzenia reguł dotyczących obowiązującego sposobu zachowania się podmiotów, które przebywają na terenach lub w obiektach o jakich mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., aczkolwiek regulaminy wydawane na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. nie mogą być utożsamiane stricte z przepisami porządkowymi (por. wyrok NSA z dnia 6 października 2009 r., I OSK 252/09, CBOSA). Ustanawiając w oparciu o ww. przepis akt prawa miejscowego organ stanowiący gminy jest ograniczony obowiązującym porządkiem prawnym, którego nie może w sposób dowolny naruszać lub modyfikować. Normy prawa miejscowego muszą bowiem ściśle mieścić się w granicach ustawowej delegacji, która w tym przypadku nie upoważnia do odstępstw od przepisów ogólnie obowiązujących (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 23 października 2014 r., IV SA/Gl 847/14, CBOSA).

Przenosząc powyższe uwagi na okoliczności rozpoznawanej sprawy należy podzielić zarzuty skargi dotyczące wkroczenia przez Radę Gminy w kompetencje organu wykonawczego poprzez ustanowienie administratora cmentarza komunalnego w Świebodzicach wraz ze wskazaniem w treści Regulaminu przynależnych mu uprawnień - co wyrażało się w regulacjach § 1 ust. II, III, VI i VIII zaskarżonej uchwały. W § 1 ust. II Regulaminu zawarto bowiem regulację w brzmieniu „Eksploatację cmentarzy komunalnych prowadzi administrator” - co wkracza w sposób niedopuszczalny w materię już odmiennie uregulowaną w ustawie, tj. art. 30 ust. 2 pkt 3 u.s.g. Zgodnie z tym przepisem, to do zadań wójta (burmistrza, prezydenta) jako organu wykonawczego gminy należy m.in. gospodarowanie mieniem komunalnym. Według art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach, utrzymanie cmentarzy komunalnych i zarządzenie nimi należy do właściwych wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), na których terenie cmentarz jest położony. W świetle przytoczonych przepisów należy więc uznać, że to do kompetencji wójta (burmistrza, prezydenta) należy decyzja, czy będzie samodzielnie wykonywał ten zarząd, czy też powierzy zadania administratorowi, a także jaki będzie zakres tych zadań i sposób ich realizacji (por. wyrok WSA w Gorzowie z 28 marca 2018 r., II SA/Go 97/18, wyrok WSA w Łodzi z 7 grudnia 2021 r., II SA/Łd 706/21).

W następstwie powyższego trafnie również zarzucił Prokurator, że w sposób istotny naruszają prawo te przepisy Regulaminu, w których mowa jest o administratorze i dokonywanych przez niego czynnościach, a także o czynnościach użytkowników cmentarza zdeterminowanych zgodą (zezwoeniem) administratora cmentarza lub obowiązkiem powiadomienia go o nich. Skoro bowiem zarząd cmentarzem komunalnym należy

do właściwych wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), właśnie organ, a nie Rada Miejska był uprawniony do określenia wyznaczonemu przez siebie administratorowi konkretnych praw i obowiązków.

Konsekwencją wyjścia w omówionym zakresie poza upoważnienie ustawowe musi być konieczność uznania za istotnie naruszające prawo oraz stwierdzenia nieważności wskazanych postanowień § 1 ust. II, III, VI, VIII zaskarżonej uchwały, jako odnoszących się do samego ustanowienia zasady prowadzenia eksploatacji cmentarzy przez administratora (ust. II) oraz do określenia jego praw i obowiązków (ust. III, VI i VIII).

Sąd podzielił również stanowisko Prokuratora w co do tego, że formułując w treści § 1 ust. V pkt 1, 2, 3, 4, 5 ,6 zaskarżonej uchwały zakazy o charakterze porządkowym (zakaz zakłócania ciszy, porządku i powagi miejsca, zakaz zrywania kwiatów i niszczenia zieleni, zakaz niszczenia urządzeń cmentarnych i nagrobków, zakaz wprowadzania zwierząt, zakaz przebywania w stanie nietrzeźwym, spożywania alkoholu oraz palenia tytoniu, zakaz przebywania dzieci w wieku do lat 12 bez opieki dorosłych) Rada Miejska wykroczyła poza zakres kompetencji przyznanych jej na mocy art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., w sposób niedopuszczalny regulując materie już uregulowaną przepisami rangi ustawowej. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym utrwalone jest stanowisko, które Sąd podziela, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja oraz uzupełnienie przez przepisy stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego jest niezgodne z zasadami legislacji i stanowi wykroczenie poza zakres ustawowego upoważnienia. Uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Zawsze, bowiem tego rodzaju powtórzenie jest normatywnie zbędne, gdyż powtarzany przepis już obowiązuje. Jest też dezinformujące, bowiem trzeba liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy, a więc do naruszenia wymagania adekwatności. Uchwała nie powinna zatem powtarzać przepisów ustawowych, jak też nie może zawierać postanowień sprzecznych z ustawą (por. wyroki NSA: z 1 października 2008 r., II OSK 955/08; z 30 września 2009 r., II OSK 1077/09; z 10 listopada 2009 r., II OSK 1256/09; z 7 kwietnia 2010 r., II OSK 170/10 - dostępne: CBOSA). Innymi słowy - stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego powinny regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały przepisy powszechnie obowiązujące. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym, w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt jest skierowany. Z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym.

Zdaniem Sądu, powyższe nie oznacza, że zawsze i każde powtórzenie przepisów ustawowych w akcie prawa miejscowego będzie automatycznie uznane za istotne naruszenie prawa. Jednak powtarzanie przepisów ustawowych, co do zasady narusza prawo. Nie bez znaczenia przy tym pozostaje liczba tych powtórzeń, a zwłaszcza charakter powtórzonych przepisów prawa oraz ich istota. W orzecznictwie sądów administracyjnych sformułowany został pogląd o możliwości powtórzenia in extenso zapisów ustawowych w akcie prawa miejscowego, jednak zastrzeżeniem, że powtórzenie to nastąpiłoby z jednoczesnym powołaniem się na konkretny, powtarzany przepis ustawy (por. wyrok WSA we Wrocławiu z 31 listopada 2006 r., II SA/Wr 745/06, CBOSA).

W świetle powyższych uwag, jako zasadne Sąd uznał zarzuty skargi dotyczące istotnego naruszenia prawa przez zaskarżoną uchwałę, na skutek zamieszczenia w nim zapisów stanowiących powtórzenia regulacji ustawowych oraz naruszające delegację ustawową.

W rezultacie, przyjmując nawet wyjątkową dopuszczalność powtórzeń na wskazywanych wyżej warunkach, poddana kontroli sądowej uchwała wymogów tych nie spełnia.

I tak, sformułowany w § 1 ust. 5 pkt 1 zaskarżonej uchwały zakaz zakłócania na terenie cmentarza ciszy, porządku i powagi miejsca powiela w części zakazy wynikające z art. 51 § 1 Kodeksu wykroczeń; zakaz

niszczenia urządzeń cmentarnych oraz nagrobków i zieleni (§ 1 ust. V pkt 2 i 3) regulują art. 124 § 1 i 144 § 1 Kodeksu wykroczeń oraz art. 288 § 1 Kodeksu karnego, z kolei zakaz spożywania alkoholu na terenie cmentarza (§ 1 ust. V pkt 5 Regulaminu) wchodzi w materię związaną ze sprzedażą, podawaniem oraz spożywaniem napojów alkoholowych, która została szczegółowo uregulowana w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26 października 1982 r. W przepisie art. 14 ust. 2a tej ustawy zawarto zakaz spożywania napojów alkoholowych w miejscu publicznym, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów.

Powyższe regulacje nie stanowią zasad korzystania z gminnych obiektów użyteczności publicznej. Jak już zaznaczono, wydanie aktu prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. polega na wprowadzeniu do porządku prawnego nowych przepisów, które albo w ogóle nie mają odpowiednika w przepisach już obowiązujących, albo przepisy te uszczegóławiają, oczywiście w ramach ustawowych upoważnień. Ta „nowa jakość” nie może więc polegać na powtarzaniu lub modyfikowaniu przepisów aktów wyższej rangi lub równorzędnych, ale właściwych dla danej materii (wyrok WSA w Gliwicach z 23 października 2014 r. sygn. akt IV SA/G1 847/14 oraz WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 marca 2016 r. sygn. akt II SA/Go 119/16). Powtórzenie w akcie prawa miejscowego treści normatywnych regulowanych przepisami powszechnie obowiązującymi, zawartymi w ustawach stanowi zarazem naruszenie powołanego wyżej § 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, stosowanego do aktów prawa miejscowego na mocy § 143, zgodnie z którym w uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych.

Sąd podziela w pełni stanowisko wyrażone w orzecznictwie, że przez „zasady i tryb korzystania” z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej należy rozumieć stosunek adresatów do nich celem zagwarantowania racjonalnego korzystania dla nieoznaczonej grupy destynatariuszy. Przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. wskazuje jedynie upoważnienie dla rady gminy do określenia „zasad i trybu korzystania”. Nie jest więc kompetentna do regulowania aspektów nieobjętych tą normą kompetencyjną. Oznacza to w konsekwencji uprawnienie rady gminy do wprowadzenia reguł dotyczących obowiązującego sposobu zachowania się podmiotów, które przebywają na terenach lub w obiektach, o jakich mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym. Ustanawiając na podstawie ww. przepisu akt prawa miejscowego, organ stanowiący gminy jest ograniczony obowiązującym porządkiem prawnym, którego nie może w sposób dowolny naruszać lub modyfikować (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Go 932/17, CBOSA). Sąd podkreśla, że stosunek destynatariuszy do obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, który jawi się w „zasadach i trybie korzystania” nie obejmuje zachowań, które ograniczają wolności jednostki, regulują sposób korzystania z tych wolności. Z tego względu, regulowanie kwestii takich jak przebywanie na cmentarzu w wieku do lat 12 bez opieki dorosłych, a także zakaz wprowadzania zwierząt naruszają powyższe wolności.

Delegacja wynikająca z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym nie upoważnia do formułowania w regulaminach cmentarza zapisów zakazujących przebywania dzieci w wieku do lat 12 bez opieki dorosłych. Ograniczenie bowiem prawa do przebywania w miejscach publicznych, jako element wolności człowieka oraz prawa poruszania się, chronionych w art. 31 ust. 1 i 52 ust. 1 Konstytucji, wymaga zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 52 ust. 3 Konstytucji ustawowego upoważnienia” (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt II SA/Go 650/17, CBOSA). Należy je uznać za godzące w poczucie sprawiedliwości społecznej i zasadę równości, wyrażone w art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Z kolei zakaz wprowadzania zwierząt nie uwzględnia chociażby regulacji art. 20a ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w odniesieniu do osób niepełnosprawnych z psami asystującymi. Zgodnie z tym przepisem osoba niepełnosprawna wraz z psem asystującym ma prawo wstępu do obiektów użyteczności publicznej (...). Przepis ten obowiązuje 16 września 2009 r. (następnie poszerzony został zakres miejsc z prawem wstępu psa asystującego). Niemniej, prawo osoby niepełnosprawnej do korzystania z pomocy psa asystującego w miejscu publicznym, jakim jest cmentarz, należy wyprowadzić z samej Konstytucji RP. Prawo osób niepełnosprawnych do życia w środowisku wolnym

od barier funkcjonalnych wynika z art. 30, art. 31, art. 51, art. 68 i art. 69 Konstytucji RP. Psy asystujące pełnią ważną funkcję rehabilitacyjną i pozwalają brać czynny udział w życiu społecznym. W tym znaczeniu zakaz wprowadzania zwierząt, w szczególności psów asystujących stanowi niewątpliwie ograniczenie wolności, wyrażonych w art. 31 ust. 1 i 2 oraz 51 ust. 1 i 3 Konstytucji RP.

Niezależnie od tego, wskazać należy, że zgodnie z art. 144 § 1 Kodeksu wykroczeń, kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem (...), podlega karze grzywny do 1000 złotych albo karze nagany. Z kolei w myśl art. 431 § 1. k.c., kto zwierzę chowa albo się nim posługuje, obowiązany jest do naprawienia wyrządzonej przez nie szkody niezależnie od tego, czy było pod jego nadzorem, czy też zabląkało się lub uciekło, chyba że ani on, ani osoba, za którą ponosi odpowiedzialność, nie ponoszą winy. Zatem kwestia odpowiedzialności za zachowania zwierząt będących pod nadzorem danej osoby została uregulowana w obowiązujących przepisach prawa.

Odnosząc się do treści § 1 ust. VII zaskarżonej uchwały – Sąd stwierdził nieważność wyłącznie we fragmencie : „firmy”. Należy bowiem uznać, że zapis ten jest sprzeczny z powołanym już przepisem art. 2 ust. 1 ustawy o cmentarzach, zgodnie z którym utrzymanie cmentarzy komunalnych i zarządzanie nimi należy do właściwych wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), na których terenie cmentarz jest położony. Jeszcze raz wskazać należy, że przepis ten nie upoważnia rady gminy do przekazywania ustawowo określonych uprawnień wójta (burmistrza, prezydenta miasta) innym podmiotom. Wobec powyższego, Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w jej § 1 ust. VII we fragmencie odnoszącym się do podmiotu, co do którego uchwała dopuściła – w sposób niezgodny z prawem - możliwość przekazania ustawowo określonych uprawnień Burmistrza. Natomiast w pozostałym zakresie brzmienie § 1 ust. VII uchwały w ocenie Sądu nie narusza prawa, skoro wskazuje ono jedynie na konieczność umieszczenia danych o administratorze (którym może być wyłącznie Burmistrz) oraz samego regulaminu w widocznym miejscu na terenie każdego cmentarza. Z tego powodu w powyższym zakresie Sąd skargę oddalił.

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. - orzekł jak w sentencji wyroku.